

ПИРИНЪ

С тоянь изведнажъ спира, сваля карабината отъ рамо, поглежда ни, свѣтналъ, въ своята детска усмива и казва :

— Тука ке биде. Тука ке нощуваме.

Проточената изъ пжтеката дружина се събира, разтоваренитѣ мулета захрупватъ сочната трева, скоро нѣколко сухи борови трупи и клонища сж дотѣтрени и тънка струя димъ засинява въ неподвижния въздухъ. Разкършваме снаги и се оглеждаме наоколо. Малка поляна въ долина, кржгозоръ, назжбенъ отвредъ отъ гжста борова гора, само на северъ бѣлѣятъ сипеи, презъ които ни чака утрешниятъ пжтъ.

„Тритѣ рѣки“ шумятъ, шумятъ, като далеченъ подземенъ потокъ и сънниятъ ромонъ се слива навремени съ лекитѣ въздишки на гората. Слънцето не се вижда вече. Между борикитѣ тъмнѣе. Небето е